

[Fogh Rasmussen]

behov og velstandsniveau. Det er der i hvert fald kun til en vis grad. Eksempelvis kan der udmærket være et objektivt behov for store kommunale udgifter til vejnettet i en velhaverkommune, hvis fysiske udstrækning af forskellige grunde kræver særlige trafikinvesteringer.

Men først og fremmest vil vi altså ikke være med til at fratage kommunerne selvbestemmelsesretten med hensyn til den kommunale skatteudskrivning. Forskelle i den kommunale og amtskommunale beskatning kan som bekendt skyldes tre faktorer. For det første kan der være tale om forskelle i beskatningsgrundlag, for det andet kan der være tale om forskelle i udgiftsbehov, og endelig kan der for det tredje være forskelle i serviceniveau og effektivitet. Her må det ideelle efter venstres opfattelse være, at forskelle i skatteprocenter udelukkende afspejler forskelle i serviceniveau og effektivitet. Hvis denne betingelse til gengæld er opfyldt, har venstre intet mod forskelle i de kommunale skatteprocenter. Tværtimod vil sådanne forskelle i skatteprocenterne blot afspejle lokale politiske ønsker om et bestemt serviceniveau.

Fremskridtspartiets forslag om i første omgang at maksimere kommunernes skatteudskrivningsret og dernæst gradvis at nedtrappe den til et reelt niveau på 90 pct. af det nuværende strider imod vores syn på det kommunale selvstyre. Dertil kommer i øvrigt, at forslaget vil ramme vækstkommuner og andre kommuner med særlige problemer specielt hårdt.

Om L 187 skal jeg kun sige, at der naturligvis ligger et problem i, at enkelte kommuner – enkelte kommuner – kan spekulere i ejendomsbeskatning i forbindelse med den kommunale udligning. Det er netop kun enkelte kommuner, for hvis alle gjorde det, var der selvfølgelig ingen, der havde fordel af det. Jeg ved ikke, om fremskridtspartiets model er den helt rigtige. Vi skal jo tænke på, at der også ligger nogen fordelingspolitik i kommunernes fordeling af skatteudskrivningen på grundskat og indkomstskat. Vi skal huske på, at tildeling af et højere skattegrundlagstilskud som følge af højere ejendomsskat jo sker på bekostning af en højere skat på boliger og en højere skat på erhvervslivet i kommunen. Vi vil gerne drøfte ikke bare dette problem, men også de andre

problemer, der er rejst i forbindelse med de fremsatte forslag.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Flemming Jensen, ikke kan være til stede i salen i dag, skal jeg på hans vegne fremkomme med nogle bemærkninger til forslagene.

De to lovforslag, fremskridtspartiet har fremsat, er udtryk for et meget kontant indgreb eller rettere diktat over for landets kommuner. Det er da ganske korrekt, at kommunernes økonomiske politik naturligvis ikke kan rives ud af samfundets samlede økonomiske politik, og jeg skal også medgive forslagsstillerne, at vi har set eksempler på, at mange af landets kommuner er gået ud over de normer, staten har lagt på nogle områder, at de med andre ord har kompenseret f. eks. for en dårlig skolelovgivning. Alt dette var vi inde på, da vi for nylig behandlede venstres beslutningsforslag om større kommunal selvbestemmelse, og jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i det konservative folkeparti har større sympati for den frigørelse af kommunerne, det forslag var udtryk for, end vi har for de forslag, vi møder i dag.

I bemærkningerne til L 186 om kommunernes skatteudskrivningsret citerer forslagsstillerne bl. a. Kommunernes Landsforening for at påpege, at en nedadgående tilpasning i udgifterne er vanskelig at gennemføre i praksis. Det er der meget rigtigt i. Men hvis man ser på, hvad der foregår i dag i kommune efter kommune, så er det rent faktisk dette vanskelige tilpasningsarbejde, man er i fuld gang med, og det uanset hvilket politisk styre kommunen har. I første omgang tog man ved budgettet for 1980 fat på anlægsudgifterne, men der er jo kun tale om en såre stakket glæde, og nu kan man heldigvis se, at driftsudgifterne står for tur. Kommunerne har rent faktisk viljen til at løse opgaven.

Der er for det konservative folkeparti ikke skygge af tvivl om, at vi skal værne om, ikke nedbryde, det kommunale selvstyre, og vi er sikre på, at kommunernes økonomiske politik ikke behøver så drastiske indgreb, som her er foreslået, for at tilpasse deres økonomi til samfundets behov. Det er en god tradition, at kommunerne er loyale over for regeringens henstillinger, uanset om der er tale om en regering af den ene eller den anden